

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2019r.,

sprawy **J. L.**

skazanego z art. 287§1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 listopada 2017r., sygn. akt

II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 czerwca

2017 r., sygn. akt IV K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. - K. – Kancelaria Adwokacka w L. – kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w ty 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący odniósł w kasacji dwa zarzuty.

Pierwszy z nich dotyczy obrazy art. 451 k.p.k. Zarzut ten jest bezzasadny gdyż do naruszenia tego przepisu w postępowaniu odwoławczym nie doszło.

Oskarżony wraz z przyjęciem apelacji został pouczone o treści przepisu i konsekwencjach wynikających z art. 451 k.p.k. (k. 2984). Pouczenie to otrzymał w dniu 25 września 2017r. (k. 2999). Wiedział on zatem, że wniosek o doprowadzenie na rozprawę apelacyjną winien złożyć w terminie 7 dni, a więc do dnia 2 października 2017r. Pomimo tego, wniosek taki złożył dopiero w dniu 27 października 2017r. (k. 3009 -3010). W tej sytuacji, sędzia Sądu Apelacyjnego w [...] postąpił w pełni prawidłowo wydając w dniu 3 listopada 2017r. zarządzenie o pozostawieniu tego wniosku bez rozpoznania (k.3009). Dodatkowo dokonano ustalenia o braku możliwości przekonowojowania oskarżonego do L. w dniu rozprawy (k.3012), a więc uwzględnienie wniosku musiałoby skutkować odroczeniem rozprawy i wyznaczeniem innego jej terminu.

Zważywszy na powyższe, wydanie postanowienia na rozprawie w dniu 14 listopada 2017r., w tym samym przedmiocie, było całkowicie zbędne, a co więcej, nie do końca prawidłowe, bo skoro stwierdzało, że nie zarządza się sprowadzenia oskarżonego na rozprawę, to na tym etapie postępowania, nie powinno odwoływać się do tego, że wniosek w tej materii był spóźniony, lecz do wskazania, czy wystarczająca jest obecność na rozprawie obrońcy oskarżonego.

W realiach niniejszej sprawy, to uchybienie nie mogło jednak mieć żadnego wpływu na treść wyroku, skoro wystarczające w tej kwestii było już zarządzenie z dnia 3 listopada 2017r.

Stwierdzić zatem wypada, że Sąd Odwoławczy nie mógł naruszyć art. 451 k.p.k. skoro postąpił dokładnie w sposób przewidziany w tym przepisie. Uwagi odnośnie naruszenia prawa do obrony poprzez takie postąpienie mają zatem charakter całkowicie ogólny i w istocie odnoszą się do konstytucyjności art. 451 k.p.k. Nie jest to zatem materia, która może być zaskarżona poprzez wskazanie naruszenia tego przepisu, co uczyniła w kasacji obrońca. Rzecz bowiem nie w tym, że przepis ten został naruszony, lecz w tym, że jego stosowanie, w ocenie obrony, jest antygwarancyjne.

Równie oczywiście bezzasadny jest drugi z podniesionych w kasacji zarzutów – obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Zarzut ten tylko pozornie odwołuje się do nierozpoznania części zarzutów apelacyjnych przez Sąd Odwoławczy, gdy faktycznie powtarza wprost trzy spośród

tych zarzutów – czwarty dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych, a więc materii, która nie mogła być podnoszona w kasacji. Jednocześnie skarżący nie wskazuje w sposób precyzyjny na czym polegać miały zaniedbania Sądu Apelacyjnego poprzestając na ogólnikowym odwołaniu się do linii obrony skazanego i stwierdzeniu, że ustaleń faktycznych nie należało dokonywać w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonego A. T. i E. G..

Obrona zmierza zatem wprost do uczynienia z Sadu Najwyższego sądu III instancji, który miałby ponownie dokonać oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a następnie własnych ustaleń faktycznych. Z oczywistych względów taki zabieg jest niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Poprzestać zatem wypada jedynie na stwierdzeniu, że Sąd Odwoławczy do zarzutów apelacji odniósł się obszernie na k. 9 – 15 uzasadnienia swego wyroku i zakwestionowanie tych wywodów w trybie wskazania na naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. mogłoby nastąpić tylko poprzez wskazanie konkretnych uchybień w tych wnioskowanych. Tego jednak obrona w uzasadnieniu kasacji nie czyni w najmniejszym stopniu.

Z tych względów brak podstaw do uznania zasadności zarzutów kasacyjnych.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono według norm przypisanych, a skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.